

tror jeg, at man uden Selvmødsigelse kan lade dette Forslag gaa videre og komme til Landstinget. Maaſte man da kan have den for det ærede Medlem glædelige Overraskelse, men det for os Andre ganſke naturlige Syn, at Landstinget ogsaa tager Hensyn til veglende Læder og veglende Magter, og at der, ligesom der her i Thinget er Tilbøjelighed til at komme Ministeriet i Møde, saaledes ogsaa kan være det i Landstinget, naar Ministeriet vil lægge sit Lod i Vægtſkaalen for at bringe en Overenskomst i Stand, der vipper de Modſigelſer og den Modſtand, som gjøres fra den anden Side. — Jeg vil haabe, at den ærede Minister ikke, i ethvert Fald ikke af den Grund, som blev anført af det ærede Medlem for Aſſens (N. Andersen), ſkulde ville, hvad der ogsaa blev tilraadet af den ærede ſidſte Læder, vende tilbage til en Formulering af ſin § 13, overensstemmende med et tidligere Forslag. Det blev nemlig ganſke beſtemt udtalt af det ærede Medlem for Aſſens, at Ministeren væſentlig ſkulde gjøre det for at ſætte de ærede Medlemmer, ſom den Gang ſtemte derfor, og navnlig en af de ærede Forslagsſtillere til dette Forslag, i en vis Art af Forlegenhed. Det kan være meget morſomt for politiffe Modſtandere at faae gjort det Slags Dpgjørelſer, men jeg kan ikke tænke mig, at en alvorlig Regjering ſkulde ville neblade ſig til et Skridt af den Art af ſlige Grunde. Den ærede ſidſte Læder gif heller ikke ſaavidt, han ſagde ikke, at det ſkulde gjøres af den Grund, men han holdt ſig til Sagen ſelv og mente, at det maaſte kunde lette Afgjørelſen, fordi man tidligere havde været ſaa nær ved at ende Sagen paa den Maade. Dette kan jeg bedre forſtaa; men naar det ærede Medlem mente, at man nu egentlig talte havde glemt, hvorledes det hang ſammen med dette Forslag, og at der den Gang havde været Tale om, at diſſe Midler ligefrem ſkulde gaa ind i Statskaſſen, tror jeg, at det ærede Medlem har huſſet ganſke feil. Det var netop det, hvorom vi ſtredeſ, idet der paatodes, at de ikke ſkulde gaa ind i Statskaſſen, og at der ikke kunde raades over dem ved Finantsloven, men at det ſkulde ſte ved ſærlig Lov. Jeg kan derfor ikke indſe, at det enten af de Grunde, ſom det ærede Medlem fra Aſſens (N. Andersen) anførte, eller af de, ſom den ærede ſidſte Læder anførte, ſkulde være tilraadeligt for Regjeringen at gaa ind paa deres Forslag. Man kan nu maaſte ſige, at jeg, Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 1ſte Valgkreds, kan lade Regjeringen og de Herrer derom, men da jeg netop ſønſker, at vi ſulle komme til en Overenskomst om denne

Lov, ſaaledes ſom jeg tillod mig at udtale i Gaar, vil jeg dog tillige gjøre opmærkfom paa, at det ved ſlige Sager kommer meget an paa det Sind, ſom viſes fra begge Sider, og derſom der fra Regjeringens Side ſkulde fremkomme Noget, ſom ſaae ud ſom Chifane, kan man være overbevift om, at, ſom man raaber i Skoven, ſaar man Svar. Da jeg ikke hører til nogen Fraktion, der ved ſit Forslag her har ſtillet ſig i en beſtemt Oppoſition til Regjeringen, kan jeg med Upartiffhed tilraade denne at ſøge at inſødekomme de Tilſkyndelſer, der komme til den fra det herværende Flertal, og at gaae dette ſaavidt inſøde, ſom den kan, men at den ingentunde hør antage det for at være i Sagens Interæſſe, at den indlader ſig paa den Fremgangsmaade, der er bleven tilraadet af et Par ærede Medlemmer, ſom jeg ved enhver Leilighed hører angribe de Perſoner, der idag ere Forslagsſtillere, og, ſom jeg tror, gjøre det, uden at det er til nogen Nytte for Sagen. — Naar jeg har begjæret Ordet i Dag, er det egentlig, fordi jeg ſønſker at forkorte Forhandlingen om de to Lovforſlag paa Dagsordenen, der følge efter det her foreliggende. Jeg har allerede i Gaar tilladt mig at gjøre en Bemærkning ved §§ 1 og 2 i det foreliggende Forslag, og jeg ſkal ikke her gjentage den. Jeg vil kun ſige med Hensyn til det Lovforſlag, der ſenere kommer for, og ſom jeg antager, at jeg efter den Praxis, der blev indført i Gaar, kan omtale med et Par Ord, for derved maaſte at ſpare al Forhandling ſenere, at jeg efter at der her er optaget en Beſtemmelse ſom dem, der findes i §§ 1 og 2, for mit Vedkommende vil være tilfredsſtillet, hvis det maatte give et eventuelt Udvalg Anledning til en nærmere Overveielſe af det i mit Lovforſlag indeholdte Spørgſmaal, og til en fyldeſtgjørende Beſvarelſe deraf i ſelve den foreliggende Lov. Jeg tror nemlig, at det er det Rigtigſte allerede nu at tage Beſtemmelse om dette Forhold, i Stedet for at opſætte det til en ſenere Lovgivning. Det forekommer mig altid heldigt at give de Forhold, der ere Gjenſtand for Lovgivning, en ſaa vid Udſtrækning ſom mulig i det givne Dieblik, og jeg mener derfor, at man kan gaa et Skridt videre end til den korte Antydning, der findes i § 1, 2det Afſnit om, hvilket Bederlag Sædegaardſeierne, der ved diſſe Lovs 2—23—11 ere fritagne for at yde Tiende, have at udrede til Statskaſſen i Stedet for den dem ved ovenanførte Lovbeſtemmelse paalagte Udeſppligt til Sognepræſterne. Jeg ſønſker ikke, naar denne Sag ſenere kommer for, at yttre mig videre derom. Sagen blev jo iſſor